

saadanne Personer, som kommer til de sønderjydske Landsdele fra den øvrige Del af Kongeriget, har disse Personer hidtil kunnet erhverve Forsørgelsesret i de sønderjydske Landsdele ved et Aars Ophold, medens derimod Personer, der tilflytter den øvrige Del af Riget fra de sønderjydske Landsdele, først kan erhverve Forsørgelsesret efter 5 Aars Ophold. Der er ganske vist i Loven af 1920 indføjet visse Bestemmelser, der i nogen Grad raader Bod herpaa, men der foreligger nu fra kommunale og andre Myndigheder i Sønderjylland stærke Henvendelser til Ministeriet om at faa Forholdet forandret, idet man mener, at Overgangstiden nu har været længe nok, og at der ikke vil være noget til Hinder for i væsentlig Grad at skaffe ensartede Forhold til Veje vedrørende Fattiglovgivningen for de sønderjydske Landsdele og for den øvrige Del af Kongeriget. Der er visse Bestemmelser i Fattigloven af 1891, som ved andre Lovbestemmelser har mistet deres Gyldighed, og som derfor heller ikke kommer til at faa nogen Gyldighed i de sønderjydske Landsdele. Jeg henviser derom til Bemærkningerne til Lovforslaget. Der er ogsaa visse Betegnelser, som maa forblive anderledes for de sønderjydske Landsdele end for den øvrige Del af Riget. Der er Bestemmelser herom i Forslagets § 3. I § 3 bestemmes det, at i Fattigloven af 9. April 1891 § 21 erstattes for de sønderjydske Landsdeles Vedkommende „Præst“ med „Personregisterfører“, „Kirkebøger“ med „Personregistre“, „Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet“ med „Justitsministeren“ og „de fattiges Kasse“ med „Hjælpekassen“. Det er altsaa uvæsentlige Ting, der kun tjener til at tydeliggøre Forslaget. Jeg anbefaler Lovforslaget paa det bedste til det høje Tings Behandling.

Jeg skal endelig for det høje Ting fremsætte *Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 348 af 7. August 1922 om Aldersrente*. Lovforslaget, som jeg her fremsætter, er enslydende med et Forslag, der vedtoges i Folketinget i sidste Rigsdagssamling. Det fremtræder som en Ændring til den gældende Aldersrentelov af 7. August 1922. Det er navnlig §§ 1, 5, 6, 12 og 21, der ændres ved det Lovforslag, som jeg her fremsætter for det høje Ting. § 1 ændres derhen, at „Kommunalbestyrelsen, i København et af Borgerrepræsentationen hertil nedsat Udvalg paa mindst 5 Medlemmer, kan dog, hvor særlige Omstændigheder taler derfor, træffe Bestemmelse om, at en Person allerede efter det fyldte 60de Aar skal nyde Aldersrente i Overensstemmelse med Be-

stemmelserne i nærværende Lovs § 5 efter Reglerne for 65-aarige“. Der skabes altsaa herved en Undtagelse i Loven, saaledes at de gamle, der i 60 Aars Alderen kommer i en saadan Stilling, at de ikke kan forsørge sig selv, ogsaa kan faa Aldersrente, naar særlige Omstændigheder taler derfor.

Hovedændringen i Forslaget findes i § 2; en Ændring til § 5, der omhandler de Sætser, hvorefter Aldersrenten tildeles de aldersrentenydende. Det er navnlig Sætserne for de enligtstillede Mænd og Kvinder og for de Ægtefæller, hvoraf kun den ene, Manden eller Kvinden, faar Aldersrente, der er ændret, forbedret. Det har fra alle Sider været erkendt, at den Understøttelse, der ydes de enligtstillede, var alt for lille, og at det var afgjort nødvendigt at forhøje Understøttelsen. Og det er da ogsaa mit Haab, at det høje Ting vil bifalde Forslaget, saaledes som det her foreligger, i denne Henseende. Jeg henviser i øvrigt til de Bemærkninger, der har været gjort i det andet høje Ting, og til Lovforslagets Tekst, som jeg gaar ud fra, at det høje Tings Medlemmer vil kende fra de Forhandlinger, der fandt Sted i det andet høje Ting i Fjor.

I § 3, sidste og næstsidste Stykke, er der foreslaaet Bestemmelser om særlige Tillæg efter Alder, og at der skal kunne ydes en aarlig Brændselshjælp til de gamle. Endelig skal jeg nævne § 4, i hvilken der er opstillet Skalaer, hvorefter der ydes de paagældende Personer Aldersrente; og man vil af disse Skalaer for henholdsvis København, Frederiksberg, de øvrige Købstæder og Marstal samt Landkommuner med bymæssig Bebyggelse, de øvrige Landkommuner og Flækkerne se, hvad de aldersrentenydende kan faa i Aldersrente, eftersom deres Alder er, og efter som deres Indtægtsforhold er.

De med Lovforslagets Vedtagelse forbundne Udgifter vil efter en Beregning, som det statistiske Departement har foretaget, blive 75 Mill. Kr., medens Udgifterne, saaledes som Loven nu virker, er ca. 72 Mill. Kr. Der er altsaa Tale om en forøget Udgift af ca. 3 Mill. Kr. efter de Beregninger, som Statistisk Departement i Fjor foretog. Det findes meddelt i en Skrivelse af 21. Marts 1925 til Folketingsmand Holger Larsen, der var Formand for det i Fjor nedsatte Folketingsudvalg, en Skrivelse, som jeg skal tilstille det Udvalg, som formentlig bliver nedsat om Sagen i det høje Landsting. Naar Udgiftsforøgelsen ikke er større, skyldes det den Omstændighed, at de saakaldte mere velstillede ifølge Lovforslaget for en Del ikke mere vil komme i